

Arrest

nr. 299 203 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LAHAYE
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 29 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 7 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LAHAYE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Ethiopië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 16 mei 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de aangevoerde redenen waarom hij Ethiopië verlaten had van louter economische aard zijn. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in het arrest nr. 240 952 van 15 september 2020 waarin de Raad nog oordeelde dat verzoeker evenmin een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakte op basis van zijn psychologische problemen.

In het kader van zijn huidig derde verzoek verklaart verzoeker dat hij vervolgd zal worden omwille van het feit dat hij tot de etnische groep van de Oromo behoort. Ter staving van zijn verzoek legt hij de beslissing voor van zijn asielpprocedure in Duitsland waarbij geoordeeld werd dat verzoeker diende overgedragen te worden aan België.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat het CGVS over geen enkele informatie beschikt waaruit zou kunnen blijken dat er in Ethiopië groepsvervolging zou bestaan ten opzichte van de Oromo, noch legt verzoeker zelf concrete informatie bij waaruit dit blijkt.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en de documenten die de verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Verzoeker benadrukt dat hij tot de etnische groep van de Oromo behoort, een gegeven dat door het CGVS niet betwist wordt. In de beschikbare landeninformatie leest de Raad dat etnische Oromo met hoofdzakelijk een politiek profiel het slachtoffer worden van willekeurige arrestaties en detenties, doch niet dat de Oromo actueel in Oromia, verzoekers regio van herkomst, het voorwerp zijn van groepsvervolging (COI Focus "Ethiopië - De veiligheidssituatie in Oromia" van 15 februari 2022, p. 12-13). Het loutere gegeven een Oromo te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Er kan uit de voorgelegde landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie in Oromia dermate ernstig is voor Oromo dat verzoeker louter door zijn etnie dreigt te worden geviséerd of vervolgd. De beoordeling van het risico op vervolging is afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden.

Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er in zijn hoofde, omwille van zijn etnie, een gegronde vrees voor vervolging bestaat bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Verzoeker verklaart evenwel zelf geen persoonlijke vrees te hebben en deelt ook geen eigen persoonlijke ervaringen mee waaruit blijkt dat hij als Oromo werd bedreigd. Uit zijn verklaringen komt verder niet naar voren dat hij over een (actief) politiek profiel beschikt.

De beslissing van zijn asielprocedure in Duitsland waarbij geoordeeld werd dat verzoeker diende te worden overgedragen aan België, heeft verder geen betrekking op zijn vluchtrelaas en doet aan voorgaande overwegingen geen afbreuk.

6. In de mate verzoeker in zijn verzoekschrift nog wijst op de socio-economische en humanitaire situatie in Oromia, stelt de Raad dat niet zonder meer kan worden gesteld dat een algemene precare socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt nu noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat deze situatie in Oromia dusdanig overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niet verder komt dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Oromia zonder deze te betrekken op zijn persoon. Verzoeker geeft niet aan in welke mate de economische crisis in Oromia hem persoonlijk treft. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in de extreme gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd op zichzelf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. In casu zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van verzoeker suggereren.

Tevens toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Oromia op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

7. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de actuele objectieve landeninformatie die in de bestreden beslissing aangereikt wordt, door de Raad overgenomen.

In het licht van de actuele objectieve landeninformatie die in de bestreden beslissing aangereikt wordt, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. Hij verwijst in het verzoekschrift naar de algemene situatie in Ethiopië, in het bijzonder in de regio Oromia. De Raad wijst erop dat door verweerder niet betwist wordt dat de veiligheids-situatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is. Uit de aangehaalde landeninformatie kan er echter niet afgeleid worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat de loutere aanwezigheid van verzoeker daar leidt tot een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Hij toont niet aan dat hij omwille van zijn psychologische problematiek niet in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten en dat zijn geestestoestand tot een dermate verhoogd risico leidt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld dat hij subsidiaire bescherming behoeft in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt terecht aangestipt:

“De door u, in het kader van uw eerste verzoek, neergelegde medische attesten, waaruit blijkt dat u zou lijden aan een post-traumatische stress-stoornis, tonen niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit de door u neergelegde stukken blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologische rapporten, een verhoogd risico zou lopen. U laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen. U verwijst in het kader van uw derde verzoek niet meer naar deze medische elementen en psychologische problemen (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 13). Er bestaat geen concrete aanwijzing dat u minder zou kunnen instaan voor uw eigen veiligheid en aldus wordt geen verhoogd risico

in uw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond.”

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 november 2023 staat het volgende vermeld:

“Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord, is de verzoekende partij het er niet mee eens dat haar afkomst uit de regio Oromiya geen toekenning van een beschermingsstatus in haren hoofde zou rechtvaardigen. Zij verwijst naar haar aanvullende nota en de daarin aangehaalde landeninformatie waaruit blijkt dat de situatie in haar regio van herkomst is verslechterd: volgens de aangehaalde bronnen kwamen schendingen van de mensenrechten en oorlogsmisdaden aanvankelijk voor in de Tigray-regio maar hebben deze zich later uitgebreid naar de Amhara- en naar haar eigen Oromiya-regio. De verzoekende partij stelt dat er geen nood is om een specifiek profiel aan te tonen, daar er “een totale oorlog tegen de burgerbevolking” aan de gang is, waardoor alle inwoners op gelijke wijze worden getroffen. Zij stelt dat ook de Franse Cour nationale du droit d’asile haar standpunt dat Oromiya wordt getroffen door willekeurig geweld heeft bevestigd in zijn rechtspraak, waarnaar zij verwijst.”

4.2. Op 20 november 2023 ontving de Raad via elektronische weg (J-BOX) overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van de verzoekende partij.

De verzoekende partij verwijst in voormelde aanvullende nota naar recente rapporten die dateren van na de COI Focus van 15 februari 2022 waaruit, zo betoogt zij, blijkt dat het geweld in verband met het conflict in het noorden van Ethiopië ondanks het vredesakkoord is doorgegaan, naar een artikel in *Le Monde* van 18 september 2023 waarin wordt gesproken over waarschuwingen van VN-experts voor vijandelijkheden die nationale proporties hebben aangenomen en ernstige mensenrechtenschendingen en misdaden tegen burgers ongeacht hun positie of specifiek profiel, naar een uitspraak van de Cour nationale du droit d’asile (CNDA) van 12 juli 2023 waarin wordt vastgesteld dat de opgesomde gebieden gelegen in het

westelijke deel van de Ethiopische regio Oromia zijn getroffen door een situatie van willekeurig geweld van uitzonderlijke intensiteit, en naar rapporten van ACLED van augustus 2023 en mei 2023. De verzoekende partij zet uiteen dat uit de informatie blijkt dat tegen elke burger geweld wordt gepleegd zodat niet meer met zekerheid kan worden gesteld dat zij, die van etnische Oromo-afkomst is, geen risico zou lopen op mishandeling indien zij naar Ethiopië zou worden teruggestuurd. Zij verwijst hierbij naar artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In voormelde beschikking wordt aangestipt dat de verzoekende partij benadrukt dat zij tot de etnische groep van de Oromo behoort en afkomstig is uit Oromia, een gegeven dat door het Commissariaat-generaal niet wordt betwist. Ter terechtzitting verwijst de verzoekende partij naar haar aanvullende nota en de daarin aangehaalde landeninformatie waaruit blijkt dat de situatie in haar regio van herkomst is verslechterd en zij meent dat er geen nood is om een specifiek profiel aan te tonen, daar er *“een totale oorlog tegen de burgerbevolking”* aan de gang is, waardoor alle inwoners op gelijke wijze worden getroffen.

Het voorgaande in acht genomen, dient dan ook omzichtig te worden omgesprongen met die nieuwe informatie, die mee in overweging dient te worden genomen teneinde de situatie van de verzoekende partij te kunnen inschatten, en het noopt bijgevolg tot een nader en gedegen onderzoek.

De Raad wijzigt, gelet op hetgeen voorafgaat, zijn standpunt van de beschikking.

5. Aangezien de Raad in deze niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 mei 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES